

okresu ve všech záležitostech k jeho kompetenci náležejících státní železniční správu. Podle §u 17 č. 9 přísluší k působnosti ředitelství také všechny berní a poplatkové záležitosti. Mohly tedy v daném případě platební rozkazy býti s právním účinkem pro státní železniční správu doručeny jen ředitelství státních drah. Tomu nevadí ani, že příznání k dávce jsou podána přednostou stanice jako plnomocníkem drah, neboť nelze z toho dovozovati, že by přednost stanice byl tím již splnomocněn k přijímání platebních rozkazů.

Osk, která vycházela z nesprávného právního názoru, že stačí doručení platebního rozkazu přednostovi stanice, vyslovila, že odvolání proti platebním rozkazům bylo opožděně podáno a odmítla vzhledem k tomu odvolání st-lky k ní podané. Ježto tedy rozhodnutí osk neodpovídá zákonu, bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4904.

O b e c n í d á v k y: Podle pravidel o vybírání obecní dávky z nájemného v hl. m. Praze není dům osvobozen od dávky proto, že je podle zák. č. 209/20 osvobozen od daně činžovní.

(Nález ze dne 15. září 1925 č. 16.998.)

V ě c: Marie B. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z nájemného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lce byla platebními rozkazy úřadovny hl. m. Prahy na Král. Vinohradech z domu č. p. ... na Král. Vinohradech na rok 1923 předepsána obecní dávka z nájemného ve výši 1281 Kč 32 h. Odvolání st-lčino, vytýkající, že dávku nelze vůbec vybírat, ježto dům je ve smyslu §§ 1 a 2 zák. ze 30. března 1920 č. 209 Sb. osvobozen od daně činžovní, bylo sborem hl. m. Prahy pro vyřizování stížností a v dalším postupu instančním nař. rozhodnutím zamítnuto.

Soud neshledal stížnost, obsahující stejnou námitku, důvodnou. Cit. zákon přiznává stávkám tam uvedeným úplné osvobození od daně třídní a činžovní na dobu 20 let. Jde tedy při osvobození podle uvedeného zákona o dočasné osvobození od těchto daní.

Podle výslovného ustanovení §u 1 pravidel o vybírání dávky z nájemného neb z používaných místností v hl. m. Praze, schválených min. fin. výnosem z 18. dubna 1922, vybírá se tato dávka z každého nájemného neb z hodnoty nájemného z budov neb jejich částí, které jsou podrobeny dani činžovní neb domovní, neb od této jen dočasně jsou osvobozeny. Dávka se neplatí pouze z místností, které jsou trvale osvobozeny od daně činžovní neb domovní. Jest tedy otázka, zda dávce podléhají budovy dočasně od činžovní daně osvobozené, přímo v pravidlech řešena, a odst. 4 § 3 pravidel obírá se zvláště dávkou při nových stávkách a ustanovuje, že pro novostavby, přístavby, přestavby a nástavby, k nimž bylo dáno stav. povolení po 27. lednu 1917, snižuje se sazba dávky na polovinu.

Vybírání dávky z domu dočasně osvobozeného od činžovní daně není v cestě ani ustanovení o vyměření dávky, jak stížnost míní, neboť

vybírání dávky není závislé na předepsání státní daně činžovní; není podle § 3 přiznání za účelem vyměření daně činžovní podané a berní správou upravené jediným základem vyměřovacím, nýbrž možno nájemné zjistiti a dávku vyměřiti také podle přiznání, které jest podle § 7 pravidel povinen podati k vyzvání úřadu majitel neb uživatel domu, neb může úřad samostatně podle § 7 pravidel stanovit činžovní hodnotu objektů dávce podrobených.

Jde tedy z ustanovení pravidel, že domy dočasně od daně činžovní osvobozené podléhají dávce z nájemného, takže podléhají dávce z nájemného i domy, kterým bylo přiznáno osvobození podle §§ 1 a 2 zák. č. 209/20. Právem vyslovil tudíž žal. úřad, že dům st-lčín dávce podléhá.

Č. 4905.

Vojenské věci. — Administrativní řízení: I. * Dle § 112 odst. 4 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. o zaopatřovacích požitcích vojenských nemusí ministr nár. obrany rozhodnouti osobně. — II. * Předpis ten nezakládá pro důstojníka právní nárok na zaopatřovací požitky.

(Nález ze dne 16. září 1925 č. 1188.)

V ě c: Jan B. v S. proti ministerstvu národní obrany o nárok na zaopatřovací požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Přihláškou z 18. srpna 1921 žádal st-l o převzetí do čsl. armády v hodnosti gážisty ve výslužbě, udávaje, že sloužil v býv. armádě rak.-uherské aktivně, posléze jako setník. Projednání této přihlášky bylo výnosem mno z 20. dubna 1922 odmítnuto z důvodu jejího opožděného podání, a výnosem z 25. srpna 1922 byl st-l vyzván, aby předložil žádost o zaopatřovací požitky, aby mohlo o ní býti jednáno ve smyslu § 112, odst. 4 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. Odvolávaje se na tento výnos, podal st-l dotčenou žádost dne 18. září 1922.

Nař. rozhodnutím z 10. září 1924 vyslovalo mno, že nevyhovuje této st-lově žádosti za poskytnutí zaopatřovacích požitků podle § 112, odst. 4 cit. zákona.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Po rozumu §§ 97 a 100, odst. 2 zák. č. 76/1922 přísluší vojenským gážistům býv. branné moci rak., uh. nebo rak.-uh. jakožto takovým nárok na vojenské požitky vůči čsl. státu jen v mezích zákona č. 194/1920, tudíž pouze v případě §§ 2 nebo 5 tohoto zákona, totiž: 1. pokud nebyli jako gážisté z povolání mno do čs. činné služby vojenské převzati (§ 2), nebo 2. pokud jim byly zaopatřovací požitky přiznány již býv. státem rak., uh. nebo rak.-uh (§ 5).

Nárok dle § 2 předpokládá, jak nss již opět a zejména nálezy Boh. 1834 a 2859 adm. vyslovil, že se dotčený gážista přihlásil k převzetí do čsl. vojenské služby č i n n é a že přihláška byla mno m e r i t o r n ě zamítnuta. Tento předpoklad není splněn u st-le, jehož přihláška nebyla zamítnuta z důvodu meritorního, nýbrž pro opožděné podání.